

”

الان به هرکسی بگویی دهه ۸۰ را تعریف کن، می‌گوید دعوای احمدی‌نژاد و هاشمی؛ یعنی همان سال‌هایی که ما پیشرفت‌های هسته‌ای و رسیدن به دانش شبیه‌سازی و سلول بنیادی را در رویان داریم. من می‌گویم انسان انقلاب اسلامی غیبت نداشته است تنها فرقی این است آدم‌هایی نبودند که مقاطع بعدی انقلاب را بخواهند روایت کنند

نظامی رفتند که تقریباً دو سه هزار کتاب چاپ شده که ما بهش می‌گوییم ادبیات انقلاب. ادبیات دفاع مقدس را هم که چند هزار اثر است اضافه کنیم، در ذهن جامعه الان ما، انقلاب در همین دوتا مقطع خلاصه می‌شود؛ یعنی تنها درباره این دو مقطع انقلاب است که می‌توانند حرف نظری بزنند یا روایت و داستان بگویند و هنر درش جاری و ساری بشود. این حرفی که آقای مهدی‌زاده می‌زند و می‌گوید ما غیبت داریم، عجیب نیست. آقای مجید معیدی، سال ۸۸ پیش رهبری رفت و گفت آن آدم‌هایی که دهه ۶۰ بودند، کجا رفتند، ما دیگر آن دوران را نداریم و دوران طلایی ما گذشته است. همان موقع رهبری بهش تلنگر می‌زند و می‌گوید همان دهه ۶۰ هم که تو می‌گویی یکسری در اهواز و در جغرافیای آنجا داشتند کار و فداکاری می‌کردند، همان زمان رقابت‌های بدی هم در بین مسئولین بود. الان به هرکسی بگویی دهه ۸۰ را تعریف کن، می‌گوید دعوای احمدی‌نژاد و هاشمی؛ یعنی همان سال‌هایی که ما پیشرفت‌های هسته‌ای و رسیدن به دانش شبیه‌سازی و سلول بنیادی را در رویان داریم. من می‌گویم انسان انقلاب اسلامی غیبت نداشته است تنها فرقی این است آدم‌هایی نبودند که مقاطع بعدی انقلاب

از روایت خودمان غفلت کرده‌ایم پژمان عرب (محقق تاریخ شفاهی پیشرفت)

از جنبش تنباکو، یک تحولاتی در ایران اتفاق می‌افتد؛ انسان ایرانی مسأله‌مند می‌شود و جلو می‌آید. داستان مشروطه و تحولات جامعه هم مفصل است و گذر می‌کنم تا ملی شدن صنعت نفت در دوران پهلوی که ملت تجربیاتی کرده است با شروع حرکت امام، متفکرینی مثل شهید مطهری مباحث مثل احیای تفکر اسلامی را مطرح می‌کنند و کتاب‌های مهمی در همین حوزه می‌نویسد و آقای شریعتی شروع می‌کند بازگشت به خویشی را می‌گوید، جلال آل احمد شروع می‌کند «نون و القلم» و غرب‌زدگی را می‌نویسد. اینها می‌خواهند انسان ایرانی را که آن زمان حس می‌کنند مدرن زده شده، به خویشی خودش بازگردانند. یک بخشی از این تلاش‌ها هم متأثر از ادبیات آزادی خواهانه‌ای است که در کل دنیا وجود دارد. حجم عظیمی از فعالیت‌های فکری و مبارزاتی در دهه ۴۰ و ۵۰ شمسی اتفاق افتاده است و بعد از انقلاب، یکسری مراکز تاریخ‌نگاری رفتند سراغ برخی از این آدم‌ها. البته همه لایه‌های فعالیت‌های مبارزات انقلابی مردم را روایت نکردند و بیشتر سراغ آدم‌های سیاسی و امنیتی و کارهای